

Lisdodde

Op weg naar de natuurtuin liep, ik eerst even naar de vijver. Kijken naar de lisdodden. U kent ze wel, die mooie rietstengels. Als kind noemden wij die sigaren. We rookten die sigaren. We doopten ze in wat petroleum en staken ze aan. Dat rookte en stonk als een malle. Als ze bijna opgebrand waren, gooiden we ze in het water. Heel slecht voor met milieu. Maar wisten wij jochies toen veel.

Bij de vijver zag ik een oude man in het water lopen, in zo'n waadpak tot zijn oksels. Dat was wat overdreven. Het water kwam tot zijn enkels. Hij had een zwarte buis vast, met een ronde schijf eraan. Een koptelefoon op zijn witte krullen. Wat deed die man daar? Ik riep "Hé, wat is dat?" Hij keek op, deed zijn koptelefoon af. Ik kende zijn gezicht, maar waarvan? Iemand van vroeger? Ik kon het niet plaatsen. "Dit is een metaaldetector". Hij wilde weer verder gaan. "Wat doet u daar mee?" Hij zuchtte. "Spijkers zoeken". "Spijkers? Waarom? Waarom hier?" "Omdat het water hier laag staat, nou goed!", zei hij geïrriteerd. "Maar waarom zoekt u spijkers?". "Zeg, wie zoekt hier nou spijkers op laag water, jij of ik?" riep hij boos. "U". "Nou, laat me dan". "Sorry hoor. Ik vraag me alleen maar af of eh, ..., eh".

"Jij vraagt je af of ik dat hier wel mag" zei hij. "Eh, ja, dat klopt" zei ik beschroomd. Zijn blik werd vriendelijker. "Ik snap je vraag wel. Die gele borden langs het water. "Verboden toegang". Nou, het maakt me niet zo veel uit of dit mag of niet. We offeren in dit land natuurgebied op om een dag een autorace te houden. Dat mag. Zou ik dan niet wat rommel uit deze vijver mogen vissen? Je denkt toch niet dat ik hier veel spijkers vind hè". "Niet?" "Wel nee. Mensen laten hier troep achter. Blikjes, plastic, glas. Dat ruim ik op. Fijn voor de eenden en waterhoentjes". "Dus u maakt schoon?". "Ja. En wie weet, vind ik ooit iets bijzonders. De spanning bij een vondst, dat vind ik leuk".

Wat moest ik hier van vinden? Hij deed iets dat niet mocht. Verboden toegang. Maar hij maakte ook schoon. Dat was goed. En hij deed niets of niemand kwaad. Ik dacht terug aan de raad van de oude Haas senior. "Soms dient de regel niet het doel van de regel. Dan moet je je eigen afweging maken. Met je hoofd en je hart". Die lieve, wijze oude Haas. "Meneer, sorry dat ik u gestoord heb met mijn vragen. Gaat u gerust verder". "Het is al goed". Terwijl ik naar de natuurtuin liep, riep hij me na. "Zeg Adriaan, doe de groeten aan je vader".

Adriaan de Haas